

ת"פ 25316/08/16 - מדינת ישראל נגד שחף שרעבי, שרה חיימוף

בית המשפט המחוזי בירושלים
לפני כב' השופט דניאל טפרברג
ת"פ 25316-08-16 מדינת ישראל נ' שרעבי(עציר)
ואח'
בעניין: מדינת ישראל - המאשימה ע"י ב"כ עו"ד
שחר מלול

נגד
1. שחף שרעבי (עציר) ע"י ב"כ עו"ד זכריה
שנקולבסקי
2. שרה חיימוף - הנאשמים ע"י ב"כ עו"ד שי
ויזלברג

גזר דין

הנאשמים הודו והורשעו במסגרת הסדר טיעון בביצוע עבירת **הצתה** - עבירה לפי סעיף 448 רישא לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: החוק), ובעבירת **היזק בזדון** - עבירה לפי סעיף 452 לחוק.

כתב האישום

הנאשם 1 (להלן: הנאשם) עובד כשכיר, בעסק לאיטום גגות שבבעלות אליהו אברזל (להלן: אלי). אלי מתגורר בישוב מעלה רחבעם, בגוש עציון (להלן: הישוב).

בישוב קיים סכסוך בין קבוצת תושבים עליה נמנים אלי, אלחנן קניאל (להלן: חוני) והנאשמת 2 (להלן: הנאשמת), לבין קבוצת תושבים עליה נמנה דרור בר לבב (להלן המתלונן). בלב הסכסוך, מחלוקת הנוגעת להסדרת הבנייה והתשתיות בישוב מול מועצת גוש עציון.

אלי וחוני קשרו קשר לשריפת ביתו של המתלונן. כשבוע עובר ליום 7.7.2016, פנה אלי אל הנאשם והציע לו להצית בית בישוב בתמורה לסך של 5,000 ₪.

ביום 7.7.2016, לאחר שסיימו את יום עבודתם בירושלים, שאל אלי את הנאשם אם יסכים להצית את בית המתלונן. הנאשם הסכים.

באותו היום בשעת ערב, הסיע אלי את הנאשם לעבר הישוב, ועצר את רכבו בדרך עפר. למקום הגיע חוני, והנאשם עבר לרכבו של חוני. חוני הסיע את הנאשם לבית המתלונן, על מנת שהאחרון יראה את יעד ההצתה.

אחר זאת, נסעו חוני והנאשם לבית הנאשמת. עם האחרונה סוכם, כי לאחר ההצתה תמלט את הנאשם לירושלים, באמצעות רכבה מסוג טיוטה - ל.ז. 24-818-61.

חוני הוביל את הנאשם אל קרוואן נטוש הממוקם במרחק של כ-50 מ' מבית המתלונן. בקרוואן הוכן מראש ג'ריקן צהוב ובו חומר דליק, שישמש להצתה. חוני ביקש מהנאשם להמתין בקרוואן הנטוש חצי שעה לערך, טרם יצא להצית את הבית. הוסבר לנאשם המסלול אל רכב הנאשמת, אליו ייכנס דרך תא המטען, והנאשמת תסיעו לירושלים.

הנאשם המתין בקרוואן כ-40 דקות, ויצא רעול פנים לעבר בית המתלונן. הנאשם טיפס בגרם מדרגות אל מרפסת ביתו של המתלונן, שפך את החומר הדליק דרך חלון לתוך הבית, והציתו.

משהוצתה האש, רץ הנאשם אל רכבה של הנאשמת, ונכנס אליו דרך דלת תא המטען. הנאשמת סגרה את הדלת, והסיעה את הנאשם לירושלים.

עבור מעשה ההצתה, העביר אלי לנאשם ₪ 5,000 במזומן, בשתי פעימות.

כתוצאה ממעשי הנאשמים, נשרף כליל ביתו של המתלונן, ונגרם לו נזק כלכלי כבד.

טיעוני המאשימה לעונש

ב"כ המאשימה ציינה כי הערכים שנפגעו ממעשי הנאשמים הינם שלום הציבור, הגנה על החיים והגוף, והגנה על רכוש וקניינו של אדם. נוכח תוצאת העבירה במקרה זה, הפגיעה בערכים המוגנים הינה ברף הגבוה. ב"כ המאשימה הפנתה לע"פ 2599/07 **ארמן קריין נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו 30.4.07), ע"פ 3074/07 **מדינת ישראל נ' מוחמד אבו תקפה** (פורסם בנבו 27.3.08), ע"פ 4006/12 **אריק מלאך נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו 5.2.13), העוסקים בחומרת עבירת ההצתה.

המאשימה הדגישה את חומרת מעשה הנאשם בענייננו. עבור בצע כסף, שרף הנאשם את ביתו של אדם, אותו כלל לא הכיר.

הוטעם, כי הנאשם הוא המבצע העיקרי בענייננו, אך חלקה של הנאשמת משמעותי אף הוא. מדובר באירוע מתוכנן מראש, שכלל הצטיידות במיכל ג'ריקן בעל חומר דליק, בחינה מראש של מיקום המצלמות באיזור, חלוקת תפקידים, תיאום הימלטות, והכל תוך נועזות ותחכום.

באשר לנזק שנגרם למתלונן, הפנתה המאשימה לחוות דעת שמאי, המלמדת על נזק של כחצי מיליון שקלים. בהצהרת נפגע שהוצגה לבית המשפט, כתב המתלונן כי הפעיל בביתו בית קפה שהיווה עבורו מקור פרנסה, והכל עלה בתוהו. על מנת לשקם את מצבו הכלכלי, מכר המתלונן את ביתו במצפה רמון, ונגרם לו נזק כלכלי כבד. בנוסף, אבדו למתלונן בשריפה חפצי ערך שלא ניתן להשיבם, ונגרם לו מפח נפש רב.

ב"כ המאשימה התייחסה לביצוע מעשה ההצתה בשעת ערב, ולפוטנציאל הסיכון לחיי אדם שהיו עלולים להיות בבית.

בהתייחס למדיניות הענישה הנוהגת, הפנתה המאשימה לע"פ 5730/14 **פינטו נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו 14.5.15), שם נדון עניינו של מציל ששרף את סוכת המציל עקב פיטוריו. בית המשפט גזר עונש של 31 חודשי מאסר בפועל.

בע"פ 7887/12 **שאול נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו ביום 24.4.13), נדון עניינו של נאשם שהצית מגרש בו אוחסן

ציוד בשווי של 20,000 ₪, על רקע סכסוך. בית המשפט גזר על הנאשם עונש של 30 חודשי מאסר, והעונש אושר בבית המשפט העליון.

סוף דבר, עתרה המאשימה לקבוע לנאשם מתחם עונש שבין 3.5 ל-6 שנות מאסר בפועל, לצד מאסר על תנאי, קנס ופיצוי למתלונן. המאשימה הוסיפה כי יש למקם את עונשו של הנאשם בעניינו, במרכז המתחם. ביחס לנאשמת, עתרה המאשימה לקבוע מתחם שבין 3 ל-5 שנות מאסר בפועל, לצד מאסר על תנאי, קנס ופיצוי למתלונן, כאשר יש למקם את עונשה בתחתית המתחם. למרות התסקיר החיובי בעניינה, ביקשה המאשימה לתת דגש לאינטרס הציבורי, ולמגמת ההחמרה בענישה בעבירות הצתה. בנוסף, עתרה המאשימה לחילוט רכבה של הנאשמת, אשר שימש למילוט הנאשם ממקום האירוע.

טיעוני הנאשם לעונש

ב"כ הנאשם ציין לחיוב את הודאת הנאשם, ואת חרטתו הכנה על מעשיו. הזכרה ילדותו הקשה של הנאשם, שהובילה אותו לצריכת סמים ולהתחברות לגורמי שוליים. הודגש כי אלי, שביקש מהנאשם להצית את הבית, היווה עבור הנאשם מעין דמות אב, דמות של יציבות ותמיכה. לנאשם לא היה אינטרס בביצוע המעשה, ומדובר בניצול של אלי את השפעתו על הנאשם.

הוטעם, כי הנאשם המתין חצי שעה סמוך לביתו של המתלונן, על מנת לוודא שלא יהיו פגיעות בנפש כתוצאה מההצתה.

בנוגע למדיניות הענישה הנוהגת, הפנה ב"כ הנאשם לת.פ. 46432-12-12 **מדינת ישראל נ' פלוני** (15.7.13), שם נדון נאשם בן 19 שפוטר מעבודתו, והצית את החנות ממנה פוטר, לעונש של 20 חודשי מאסר בפועל. בת.פ. 14993-01-14 **מדינת ישראל נ' תומא** (פורסם בנוב. 9.10.15), נגזרו על נאשם שהורשע בשתי עבירות הצתה, עונש של 18 חודשי מאסר. בת.פ. 26601-02-13 **מדינת ישראל נ' אבוהרון** (פורסם בנוב. 1.1.15), נדון מורשע בהצתת מועדון על רקע סכסוך שותפים, לעונש של צו פיקוח ו-300 שעות של"צ.

סוף דבר, עתר ב"כ הנאשם לקביעת מתחם עונש שבין 8 ל-24 חודשי מאסר בפועל, ולגזירת עונשו של הנאשם בתחתית המתחם.

בנצלו את זכות המילה האחרונה, הביע הנאשם צער וחרטה רבה על מעשיו, ותקווה לשקם את חייו.

טיעוני הנאשמת לעונש

ב"כ הנאשמת ביקש לתת משקל נכבד לתסקיר החיובי בעניינה של הנאשמת, להודאתה, ולעובדה שלקחה אחריות על מעשיה. הוסף, כי הנאשמת נענשת כל יום בגין העבירה שביצעה. הנאשמת נאלצה להעתיק את מקום מגוריה, וחשה מצוקה נפשית ופגיעה בדימויה העצמי. חרף העובדה ששירות המבחן לא המליץ על הליך שיקומי, ביקשה הנאשמת מיזמתה להשתלב בטיפול. הודגש, כי חלקה של הנאשמת הוא הקטן ביותר מבין המשתתפים באירוע. הנאשמת לא הייתה שותפה לתכנון העבירה, ולא הייתה חלק ממעשה ההצתה עצמו. הוזכר, כי הנאשמת נעדרת עבר פלילי, והיא אם לארבעה ילדים.

בנוגע למתחם העונש ההולם, הפנה ב"כ הנאשמת לפסיקה מטעמו, בה נדונו מקרי הצתה חמורים יותר לגישתו, וחרף כך לא נגזרו עונשי מאסר בפועל. צוין, כי הנאשמת הודתה במעשיה עוד במשטרה, ולא לאחר שמיעת ראיות.

סוף דבר, עתר ב"כ הנאשמת לאימוץ המלצת שירות המבחן, כי יושת על הנאשמת עונש מאסר שירוצה במסגרת עבודות שירות.

הנאשמת פנתה בבכי לבית המשפט והביעה צער רב על מעשיה. עוד הוסיפה, כי ילדתה הקטנה רק בת חצי שנה, היא מיניקתה, וכל מחסורה עליה.

תסקירי שירות המבחן בעניינם של הנאשמים

ביום 29.5.2017 הוגש תסקיר שירות המבחן בעניינו של הנאשם.

הנאשם רווק בן 23. טרם מעצרו התגורר הנאשם בבית אמו, ועבד כשכיר בתחום איטום גגות.

הנאשם שהה במעצר חודש ימים החל מיום 11.9.2016, ולאחר מכן שהה במעצר בפיקוח אלקטרוני בבית אימו. הנאשם ביקש לשוב למעצר, לדבריו על מנת שימי המעצר ינוכו מתקופת מאסרו.

מפאת צנעת הפרט לא אפרט את כל האמור בתסקיר. אציין כי הנאשם אובחן מגיל צעיר כסובל מקשיים לימודיים שונים, התחבר לחברה שולית, וצרך סמים. הנאשם עזב את המסגרת הלימודית לאחר 11 שנות לימוד, ולא גויס לצה"ל.

בעברו של הנאשם שתי הרשעות משנת 2012, שעניינן סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה, השתתפות בהתפרעות, תקיפה הגורמת חבלה של ממש, ושימוש בסמים לצריכה עצמית. בגין עבירות אלה, נדון הנאשם לעונשים שונים, ביניהם ריצוי מאסר בעבודות שרות, מאסרים מותנים, קנס ופיצוי.

כגורמי סיכון ציין שירות המבחן כי אלה מתבטאים בסביבתו המורכבת, נסיבות חייו המשפחתיות של הנאשם, והיעדר תמיכה ויציבות. לנאשם דפוסים אנטיסוציאליים, והוא מתקשה לקבל סמכות. גורם סיכון נוסף הוא השימוש בחומרים פסיכואקטיביים, והבעת עמדות הנותנות לגיטימציה לפעילות עבריינית. בכל הנוגע לסיכויי שיקומו, הוזכר בתסקיר גילו הצעיר יחסית של הנאשם, וכי להליכים המשפטיים השפעה מרתיעה עבורו.

המלצת שירות המבחן היא, כי נוכח חומרת העבירות, והתרשמות מרמת סיכון גבוהה להישנות עבירות, נדרשת הצבת גבול חד משמעית עבור הנאשם. עוד הומלץ, לשלב את הנאשם בהתאם להסכמתו בטיפול ההולם את צרכיו, במסגרת בעלת גבולות ברורים.

ביום 10.5.17 הוגש תסקיר שירות המבחן בעניינה של הנאשמת.

הנאשמת בת 30, נשואה ואם לארבעה. טרם מעצרה עבדה הנאשמת כבלנית במקווה וכמטפלת בגן ילדים.

הנאשמת גדלה במשפחה נורמטיבית בארצות הברית, ללא מעידות או קשיים מיוחדים בעברה. היא סיימה 12 שנות לימוד ואף תואר ראשון. הנאשמת ובעלה היו מעורבים בפעילויות קהילתיות, ובפרט באירוח צעירים אמריקנים שעלו ארצה. מאז מעצרה, מתמודדים הנאשמת ובני משפחתה עם קשיים רבים, חברתיים וכלכליים, הנובעים ממעבר דירה והפסקת עבודתה של הנאשמת.

הנאשמת נעדרת עבר פלילי. בהתייחס לעבירה הנוכחית, אישרה הנאשמת את ביצועה כמפורט בכתב האישום, הביעה חרטה, ולקחה אחריות מלאה על מעשיה. לדבריה, חשה הנאשמת לחץ בעקבות העימות האידיאולוגי ששרר ביישוב,

ביחס לאפשרויות הבניה שם. הנאשמת תיארה לחץ רב עובר לאירוע ההצתה, בשל העובדה שבעלה נעדר מהבית עקב שירות מילואים, ובהיותה בהריון מתקדם טיפלה לבדה בשלושת ילדיה. עם זאת, הדגישה הנאשמת כי אין באמור הצדקה למעשה.

להערכת שירות המבחן, הנאשמת נעדרת דפוסי התנהגות עבריינים. על רקע המחלוקת בישוב וההיבטים האידיאולוגיים הקשורים אליה, והעובדה כי בעבר אירעה הצתה בישוב שלא גרמה נזק רב, נפגע שיקול דעתה של הנאשמת. שירות המבחן התרשם כי אין צורך בטיפול קבוצתי המיועד לטיפול בהתנהגות חוצת חוק. הנאשמת ביטאה מצוקה נפשית כתוצאה מהאירוע, ושיתפה פעולה בנושא עם שירות המבחן.

שירות המבחן התרשם, כי הסיכון להישנות העבירות על-ידי הנאשמת נמוך מאוד. ההליך הפלילי מהווה גורם מרתיע עבורה, והיא נעדרת דפוסי פעולה עברייניים.

סוף דבר, המליץ שירות המבחן להשית על הנאשמת עונש מאסר שירוצה במסגרת עבודות שירות, מאסר על תנאי, ופיצוי למתלונן.

דין והכרעה

סימן א1 לחוק מנחה את בית המשפט לגזור עונש המבטא "יחס הולם בין חומרת מעשה העברה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם" [סעיף 40ב לחוק]. לשם כך, על בית המשפט לקבוע 'מתחם עונש הולם', המבוסס על: (1) הערך החברתי שנפגע מביצוע העברה; (2) מידת הפגיעה בערך החברתי; (3) מדיניות הענישה הנהוגה; (4) נסיבות הקשורות בביצוע העברה [סעיף 40ג לחוק]. בשלב הבא, על בית המשפט לקבוע את העונש בתוך מתחם העונש הולם (סעיף 40ג(ב) לחוק).

הערכים שנפגעו ממעשי הנאשמים הינם שלום הציבור, הגנה על החיים והגוף, והגנה על רכושו וקניינו של אדם. תמים דעים אני עם טענת המאשימה, כי נוכח תוצאת מעשה העבירה במקרה זה, הפגיעה בערכים המוגנים הינה ברף הגבוה.

בית המשפט עמד לא אחת על חומרתה של עבירת ההצתה ועל הצורך להיאבק בה באמצעות ענישה משמעותית, נוכח פוטנציאל הנזק הטמון בה:

עבירת ההצתה ראשיתה ידוע, אולם כיצד תתפשט ומה יהיה היקף הנזק הכרוך בה, הוא עניין שלמצית, בדרך כלל אין שליטה עליו. לפיכך העבירה מחייבת בדרך כלל השתת עונש מאסר בפועל... (ע"פ 3116/13 קבלאן נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו 15.10.13))

רף הענישה הנוהג בעבירות הצתה הינו תוצר שקלול של תוצאות המעשה, פוטנציאל הסיכון לחיי אדם ולרכוש, התכנון המוקדם, ועברו הפלילי של מבצע העבירה במקרה הקונקרטי (ע"פ 1414/15 מדינת ישראל נ' פדר (פורסם בנבו 15.4.2015)).

בע"פ 3947/12 סאלח נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 10/12/12), הורשע המערער בעבירות הצתה והסגת גבול, והושתו עליו 14 חודשי מאסר בפועל בצירוף ענישה נלווית. מדובר במערער צעיר, שזו הייתה מעורבותו הראשונה בפלילים. בית המשפט העליון דחה את הערעור וקבע שהעונש שהושת עליו מידתי ומאוזן.

בע"פ 123/13 תייסיר נגד מדינת ישראל (18/3/13), הורשע מערער בעבירת הצתה ובעבירה של חבלה במזיד לרכב. המערער שפך בנזין על משאית המתלונן והציתה. כתוצאה מההצתה נגרם למשאית נזק בסך 47,000 ₪. בית המשפט המחוזי גזר על הנאשם מאסר בפועל למשך 26 חודשים בצירוף ענישה נלווית. בית המשפט העליון דחה את הערעור וקבע, כי העונש שנגזר על המערער הולם את ביצוע העבירות בהן הורשע ומאזן בין שיקולי הענישה השונים.

כמצוות המחוקק, לצורך קביעת מתחם העונש, אסקור את הנסיבות המפורטות בסעיף 40ט(א) לחוק, הרלוונטיות לענייננו (סימון הס"ק כפי שמופיע בסעיף 40ט(א) לחוק):

(1) "התכנון שקדם לביצוע העבירה" - למעשיהם של הנאשמים קדם תכנון מקיף. הנאשמים פעלו כחבורה מאורגנת היטב, הסליקו את החומר הדליק, תיאמו דרכי הגעה ומילוט, והכל תוך נועזות ותחכום.

(2) "חלקו היחסי של הנאשם בביצוע העבירה ומידת ההשפעה של אחר על הנאשם בביצוע העבירה" - הבאת בחשבון את השפעתו של אלי על הנאשם לביצוע העבירה.

(4) "הנזק שנגרם מביצוע העבירה" - אין מחלוקת כי כתוצאה ממעשי הנאשמים, נגרם למתלונן נזק כלכלי כבד. בנוסף, הנזק שעשוי היה להיגרם ממעשה ההצתה חמור. טבעה של אש להתפשט, והיא עלולה לגרום סכנה ממשית לרכוש ולנפש.

אכן, מעשי הנאשמים נעשו בצוותא, כאשר פעולתו של האחד השלימה את פעולת האחר. בה בעת, יהיה זה שרירותי שלא להבחין בין הנאשמים לעניין קביעת מתחם העונש. אף המאשימה, עתרה למתחמים שונים בעניינם. אין דין שופך חומר דליק לתוך בית ומציתו, כדין המבצע פעולת הסחה או מילוט באותו אירוע. בנוסף, יש לתת את הדעת לסיבות שהובילו את הנאשמים לביצוע העבירה (סעיף 40ט(א)(5) לחוק), כאשר בענייניו של הנאשם מדובר היה בבצע כסף, ובעניינה של הנאשמת נבע הדבר ממצוקה על רקע הסכסוך בישוב.

על יסוד כל האמור לעיל; הערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה ממעשי הנאשמים, מידת הפגיעה בהם, מדיניות הענישה הנהוגה והנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, באתי לכלל מסקנה כי מתחם העונש באירוע, על נסיבותיו, נע בין 30 ל 40 חודשי מאסר בפועל לנאשם, ובין 10 ל-22 חודשי מאסר בפועל לנאשמת.

לאחר שקבעתי את מתחם העונש ההולם, אני מוצא כי בעניינה של הנאשמת, יש לסטות ממנו משיקולי שיקומה. סעיף 40ד(א) לחוק קובע כדלקמן:

40ד. (א) קבע בית המשפט את מתחם העונש ההולם בהתאם לעיקרון המנחה ומצא כי הנאשם השתקם או כי יש סיכוי של ממש שישתקם, רשאי הוא לחרוג ממתחם העונש ההולם ולקבוע את עונשו של הנאשם לפי שיקולי שיקומו, וכן להורות על נקיטת אמצעי שיקומי כלפי הנאשם, לרבות העמדתו במבחן לפי סעיפים 82 או 86 או לפי פקודת המבחן [נוסח חדש], התשכ"ט-1969.

הנאשמת הודתה במעשה עוד בחקירתה במשטרה, ושיתפה פעולה עם רשויות החוק ועם שירות המבחן. הנאשמת פנתה מיוזמתה בבקשה לקבל טיפול למצוקה אליה נקלעה, ופעלה עם שירות המבחן בנושא. תסקיר שירות המבחן בעניינה של הנאשמת חיובי במובהק. צוינה לקיחת האחריות המלאה מצידה למעשיה, חרטתה, ורצונה לשקם את חייה. מעשי הנאשמת, חריגים באופן קיצוני לאורח חייה. בית המשפט התרשם כי הנאשמת פעלה לשיקומה עוד במהלך

ההליך הפלילי שהתנהל נגדה, וכי יש סיכוי של ממש לשיקומה המלא בעתיד. בנוסף, יש לתת משקל להמלצת שירות המבחן בעניינה. אקדים אחרית לראשית, ואציין כי מצאתי לאמץ את המלצת שירות המבחן בעניינה של הנאשמת.

בחינת הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה

בהתאם להוראת סעיף 40 לא לחוק, אסקור את הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה הרלוונטיות לענייננו, לצורך קביעת עונשו של הנאשם בתוך המתחם (סימון הס"ק כפי שמופיע בסעיף 40 לחוק):

(6) **"שיתוף הפעולה של הנאשם עם רשויות אכיפת החוק; ואולם כפירה באשמה וניהול משפט על ידי הנאשם לא ייזקפו לחובתו"** - הנאשם הודה בעובדות כתב האישום, וחסך זמן שיפוטי יקר. נסיבה זו בהכרח תיזקף לזכותו. בנוסף, מלמד הדבר על נטילת אחריות מצידו של הנאשם.

(8) **"נסיבות חיים קשות של הנאשם שהיתה להן השפעה על ביצוע מעשה העבירה"** - כעולה מתסקיר שירות המבחן, נסיבות חייו של הנאשם אינן פשוטות כלל.

(11) **"עברו הפלילי של הנאשם או העדרו"** - לנאשם עבר פלילי הכולל שתי הרשעות משנת 2012, שעניינן סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה, השתתפות בהתפרעות, תקיפה הגורמת חבלה של ממש, ושימוש בסמים לצריכה עצמית.

בשקלול הנתונים האמורים, בהתייחס לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, אני מוצא כי יש למקם את עונשו של הנאשם בענייננו, במרכז מתחם העונש.

סוגיית חילוט הרכב

כאמור, עותרת המאשימה לחילוט רכבה של הנאשמת, איתו הסיעה את הנאשם לאחר מעשה ההצתה. סעיף 39 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], תשכ"ט-1969 (להלן: הפסד"פ) קובע כדלקמן:

"39. (א) על אף האמור בכל דין, רשאי בית המשפט, בנוסף על כל עונש שיטיל, לצוות על חילוט החפץ שנתפס לפי סעיף 32, או שהגיע לידי המשטרה כאמור בסעיף 33, אם האדם שהורשע במעשה העבירה שנעשה בחפץ או לגביו הוא בעל החפץ; דין צו זה כדין עונש שהוטל על הנאשם".

סעיף 32 לפסד"פ, אליו מפנה סעיף 39, קובע כי:

32. (א) רשאי שוטר לתפוס חפץ, אם יש לו יסוד סביר להניח כי באותו חפץ נעברה, או עומדים לעבור, עבירה, או שהוא עשוי לשמש ראיה בהליך משפטי בשל עבירה, או שניתן כשכר בעד ביצוע עבירה או כאמצעי לביצועה.

טוענת המאשימה כי רכבה של הנאשמת שימש כאמצעי לביצוע העבירה, ומכיוון שכך מבוקש לחלוטו.

ההגדרה לפיה חפץ שימש "אמצעי לביצוע עבירה", נבחנת בפסיקה עפ"י הזיקה המהותית שבין החפץ ובין ביצוע העבירה. בד בבד, נבחנת גם חומרת העבירה שבוצעה, ומכלול הענישה שבגזר הדין.

בע"פ 4148/92 מועד נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 22.9.1994), נדונה בקשה לחילוט רכב בגין עבירות של חטיפת חייל ודקירתו שבוצעו ברכב. כב' השופט מ' שמגר הסביר באותו עניין כי:

"אמת המידה היא במהותה ובעוצמתה של הזיקה בין החפץ לבין העבירה ובחומרתה של העבירה, היינו במקרה כגון זה שבפנינו, עולה השאלה באיזה מידה שימש הרכב באופן מהותי לביצוע העבירות שבוצעו".

בע"פ 2963/13 מדינת ישראל נ' פלוני (פורסם בנבו, 10.2.2014), נמנע בית המשפט העליון מחילוט רכבם של נאשמים, שהורשעו בביצוע עבירות אינוס ומעשי סדום באישה צעירה אותה הסיעו למקום מבודד, וביצעו את עבירות המין בתוך הרכב. ערעור המדינה נדחה באותו עניין, ונקבע כי "הזיקה שבין הרכב לבין העבירה אינה אינהרנטית לביצועה" (שם, בפסקה 35).

בע"פ 6234/03 מדינת ישראל נ' זיתאוי (פורסם בנבו, 3.5.2005), דחה בית המשפט העליון את ערעור המדינה על החלטת בית המשפט המחוזי שלא לחלט רכב, בקובעו כי מדובר בסמכות שברשות, ובית המשפט היה רשאי לקבוע כי בחילוט גלומה הכבדה מעבר לנדרש.

לאחר ששקלתי בדבר, באתי לכלל מסקנה כי בין ביצוע עבירת ההצתה בה הורשעו הנאשמים ובין הרכב, לא מתקיימת זיקה אינהרנטית. גם אם מתקיימת זיקה כזו - וכאמור איני סבור כך - לאור היותה של הנאשמת מטופלת בילדים קטנים, ונוכח רכיב הפיצוי אותו אפסוק להלן, אני מוצא כי בחילוט הרכב גלומה הכבדה שמעבר לנדרש. אני דוחה את בקשת המאשימה לחילוט רכבה של הנאשמת.

על יסוד כל האמור לעיל, אני גוזר את עונשם של הנאשמים, כדלקמן:

הנאשם 1

- א. 36 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו. (מדובר בשתי תקופות מעצר)
- ב. 12 חודשי מאסר על תנאי, והתנאי הוא שלא יעבור הנאשם כל עבירת בה הורשע במשך שנתיים מיום שחרורו.
- ג. פיצוי למתלונן בסך 20,000 ₪. הפיצוי ישולם ב-20 תשלומים שווים החל מיום 1.3.2018.

הנאשמת 2

- א. 6 חודשי מאסר בפועל שירוצו במסגרת עבודות שירות, (ללא ניכוי ימי מעצרה) עבודות השרות יחלו ביום 7.2.18 או בכל מועד מאוחר לא מעבר 15.2.18 כפי שיקבע על ידי הממונה על עבודות השרות, הנאשמת תתייצב לצורך קליטה והצבה במשרדי הממונה על עבודות שירות כאמור בסעיף 5 בחוות דעת הממונה.

אני מחייב את הנאשמת לעדכן את משרדי הממונה על עבודות שירות בכל שינוי אם יחול בכתובת מגוריה. כמו כן, עליה לעמוד בתנאי הפיקוח ובביקורות פתע וכל הפרה בתנאי השרות תביא להפסקה מנהלית ולריצוי

העונש במאסר ממש.

ב. 8 חודשי מאסר על תנאי, והתנאי הוא שלא תעבור הנאשמת עבירה בה הורשעה, במשך שנתיים מהיום.

ג. פיצוי למתלונן בסך 10,000 ₪. הפיצוי ישולם בעשרה תשלומים שווים החל מיום 1.1.2018.

זכות ערעור לבית המשפט העליון בתוך 45 יום.

העתק גזר הדין יישלח לממונה על עבודות השירות ושירות המבחן.

ניתן היום, כ"ג כסלו תשע"ח, 11 דצמבר 2017, במעמד הצדדים.